

Lone Høyer Hansen

Højt respekterede medlem af Grønningen, billedhugger, professor, kollega og ven Lone Høyer Hansen er død. Det er et stort kunstnerisk tab for Grønningen, men også et stort menneskeligt tab, idet Lones stærke engagement og menneskelige varme smittede af på alle omkring hende. Hun var et naturligt midtpunkt, var ikke bange for at føre an, og de fleste af os i Grønningen havde et nært personligt forhold til Lone.

Lone Høyer Hansen er uddannet i årene 1975-85 på Skolen for Brugskunst og Det Kgl. Danske Kunstakademi ved professor Willy Ørskov. Senere tog hun en universitetsgrad i kunstformidling og afsluttede sin cand.mag. uddannelse med at studere filmvidenskab. Som kunstner var hun undersøgende, stærk uforudsigelig og brugte gerne mange forskellige materialer og medier. Hun debuterede i 1980, hvor hun var en del af det nybrud i dansk kunst, som fandt sted både indenfor maleriet og skulpturen. Mangfoldigheden i Høyers kunst kan ses i den store monografi fra 2006: Lone Høyer Hansen, Skulptur 1980-2005.

I 2003 blev Lone professor på akademiet og var dermed med til at bryde flere århundredes mandlig dominans. Den skæve ligestilling for kvindelige billedkunstnere var hende meget magtpåliggende, og hun kæmpede en sej kamp, som vi alle - både mænd og kvinder kan være hende taknemlig for. Hun var således medarrangør af konferencen "Før Usynligheden", som blev afholdt på Charlottenborg i 2003. En konference som blev startskuddet til en debat, som stadig her næsten 20 år senere er nærværende og aktuel, idet ligestillingsproblematikken i kunstverdenen stadig ikke er løst.

Men det var ikke kun i ligestillingsdebatten, Lone Høyer Hansen var at finde. Hun brændte for alle spørgsmål vedrørende kunst og kunstpolitik. Hun var derfor med til at udarbejde betænkninger til billedkunst, som senere førte til billedkunstloven, og fra 2009-2012 var hun kunstkonsulent for Universitet- og Bygningsstyrelsen, hvor jeg selv havde fornøjelsen af at sidde sammen med hende et par år. Her mærkede jeg helt tydeligt, hvor meget Lone brændte igennem, og hvor meget hun kæmpede for kunsten og for den sag, som optog hende. Når vi rejste hjem sammen i toget, kunne vi diskutere og være uenige, men vi kæmpede sammen for det, vi troede på. Vi kunne le samme, hæmningsløst og pjattet, hjertelig og længe, latteren ligger stadig i mit hjerte.

På samme måde har mange af os medlemmer af Grønningen et tæt personligt forhold til Lone. Lone har altid været meget nærværende og aktiv i Grønningen, og hun sad af flere omgange i arbejdsudvalget. Et særligt stort arbejde udførte hun sammen med kollegaen Michael Mørk med at redigere Grønningens 100 års jubilæumsbog:

"Lone og jeg var sammen om alt - lige fra at rydde op i Grønningens glemte historiske depot til at finde gamle tekster og fotos frem fra Det kongelige Biblioteks arkiver. Og for at vise styrken og kvaliteten af kunstnersammenslutningen - som Lone var stærk fortaler for - udviklede vi udstillingskoncepter og andre tiltag i forbindelse med 100 års jubilæet. Det var et samarbejde, hvor der aldrig var langt fra tanke til handling, ideer og strategier blev ofte udviklet over et glas vin på den nærmeste restaurant, hvorefter vi straks ringede til de relevante aktører og fik sat i gang. Vi lavede næsten ikke andet det halve år, det stod på, hvilket i høj grad skyldtes Lones engagement og inkluderende væsen. Lone evnede nemlig den sjældne evne at give de mennesker, hun mødtes og omgikkes med en følelse af at være set. Man voksede i Lones selskab. Arbejdet blev sjovt".

Resultatet af dette samarbejde blev - foruden jubilæumsudstillingen på Den Frie og Museumsbygningen - en udstilling af grafik i Politikens Forhal, udstillingen af kataloger hos Danmarks Kunstbibliotek og skitseudstillingen på Jeppes Badehotel. Der blev udviklet en speciel Grønningen-snaps i samarbejde med De Danske spritfabrikker som sponsor, en smuk snapse-etiket, og endelig et årskatalog med forside tegnet af Lone. Og selvfølgelig det flotte og omfangsrige 100 års jubilæumsbog.

Privat dannede Lone par med den amerikanske komponist Dan Marmorstein, og sammen levede de et intenst liv med mange venner, musik, koncerter, fester og rejser. Et city life midt i København - gerne med god mad og luksuriøse drinks. De rejste ofte til USA, og i de senere år tilbragte de lange perioder i deres hus i Catskill nord for New York. Et hus de for øvrigt selv havde tegnet og fået opført. Det var, som om kreativiteten sneg sig ind i alle sprækker af Lones liv.

Vi vil huske Lone som en betydningsfuld kunstner og et kærligt menneske, der gav sig selv i alt. Vi vil savne Lones vid, kloge ord og smittende latter. Desværre blev hun ramt af en uhelbredelig sygdom, som de sidste år tog hårdt på hendes kræfter. Lone blev 71 år, og efterlader sig mand, børn og børnebørn.

Lone Høyer Hansen har modtaget adskillige udmærkelser, bl.a. Eckersberg Medaillen i 2001 og Thorvaldsens Medaillen i 2018. Hun modtog Statens Kunstfonds 3-årige arbejdslegat i 1989 og Statens Kunstfonds Hæderslegat i 1999. I 2002 modtog Lone endvidere den prestigefyldte Carl Nielsen og Anne Marie Carl Nielsens Legat for Billedhuggere.

Æret være hendes minde.

Ruth Campau